

INSPECȚIA ÎN HOMEOPATIE*

Dr. Jurj Gheorghe

* *Revista Română de Homeopatie*, vol. 4, 16, 2001, 31-35

Inspecția este un moment important în demersul diagnostic homeopatic – de multe ori neexploatăată la adevărata ei valoare de homeopați, obișnuiți mai mult cu interogatorii foarte extinse decât cu arta de a privi atent - pentru că ea aduce o seamă de informații de primă relevanță. Aceste informații pot fi adeseori „pur homeopatice“, aducând acele amănunte semnificative ce duc la precizarea de acuratețe a unui remediu.

Ca și interogatoriul, inspecția homeopatică are câteva caracteristici definitorii.

1. Spre deosebire de **inspecția orientată înspre patologie** (din alopatic), în homeopatie inspecția este orientată înspre **persoană**. Scopul ei este ca, în afară de obținerea datelor necesare diagnosticului de boală – etapă comună cu inspecția din alopatic – să aducă cât mai multe elemente care să precizeze ceea ce este mai caracteristic, mai particular și propriu bolnavului în modalitățile sale particulare de a participa la boală. Este vorba de o deplasare de accent **în categoria** sub care se desfășoară actul medical : de la general înspre particular și mai apoi înspre specific, caracteristic, personal. Tot ceea ce ține de domeniul **categoriei particularului** (aspecte considerate zone de periferie într-o curbă a lui Gauss și, în consecință ignorate de statistici – să fie acesta și unul dintre motivele pentru care studiile statistice sunt atât de dificile în homeopatie ?) este, sau poate deveni semnificativ în homeopatie. Abordarea semiologică în homeopatie diferă fundamental de cea din alopatic tocmai pe temeiul categoriei considerate ca esențiale. Deși datele descoperite prin inspecție pot fi aceleași, abordarea lor axiologică, **scara de valori** ce ordonează aceste date, este diferită în esența ei în cele două discipline. În alopatic, ceea ce este important este **generalitatea** (*genus proximus*) ce duce la precizarea unui diagnostic absolut necesar, în homeopatie ceea ce contează este **diferența specifică** (*genus individualis*) felul particular în care un pacient anume trăiește și „interpretează“ propria patologie.
2. O importanță specială o are decelarea – prin observație și inspecție – a unor **caracteristici psihice** proprii bolnavului. De aceea etapa inspecției generale, care decelază atitudini și comportamente ce sugerează trăsături mentale este dintre cele mai importante. În diagnosticul alopatic,

faptul că un pacient este rușinos sau îndrăzneț, tăcut sau locvace, lipsit de răbdare sau impetuos, nu are de obicei nici o relevanță. În homeopatie însă, toate acestea sunt de observat și luat în seamă pentru că își au corespondență în tablourile de remedii din MATERIA MEDICA.

Individul ignorat de alopatic (un demers absolut necesar de altfel, pentru a preciza diagnosticul ca generalitate) își are șansa particularizării în homeopatie. Cu condiția, să găsească un bun homeopat care să stăpânească probitatea unei abordări specifice .

3. În inspecția pe aparate și sisteme homeopatul trebuie să parcurgă de asemeni două etape. În prima , să deceleze semnele generale de boală, pentru a putea pune un **diagnostic medical corect**. În a doua, să **deceleze semnele cele mai caracteristice** bolnavului, modalitățile sale specifice de a reacționa și de a interpreta „partitura patologiei“ sale. Într-o colică abdominală, de exemplu, este important dacă bolnavul se pliază în două sau dimpotrivă se întinde, dacă apăsarea , frigul sau căldura îi fac bine sau nu , dacă este agitat și strigă ori toropit și mormăie. Diagnosticul homeopatic vine tocmai din precizarea acestor **modalități clinice** ce pot fi aflate „ dintr-o privire“, mai mult (uneori) decât din multe întrebări artificiale. Uneori o singură întrebare bine ținută, poate clarifica un tablou de remediu ce , bine prescris, poate face minuni. Altfel nu. **Acuratețea** necesară diagnosticului homeopatic este cel puțin similară celui alopatic.
4. Pe de altă parte prezintă importanță și **trăsăturile constituționale** ale pacientului, atât cele generale (conformație , aspect, rapoarte ale segmentelor) cât și cele specifice (aspectul limbii, al pielii, implantarea dinților, aspectul mâinilor sau al tălpilor, infiltrarea țesuturilor etc.). Precizarea (sau aproximarea) constituției, uneori aduce mai mult pentru un diagnostic homeopatic decât o mulțime de simptome generale sau aproximative din patologie. În plus, constituția este „evidentă“ , „se vede“ iar în spatele acestei categorii sunt, în fapt, o mulțime de simptome homeopatice ce vin din domeniul inspecției. Se poate defini în câteva simptome o constituție „carbonică“, și orice homeopat cu oarece experiență o poate diferenția de una fosforică dar nu atât pe simptome cât pe datele constituționale pe care le percepe.
5. În același context, amănunte la **limita patologiei** precum aspectul și dispunerea unor veruci, nevi sau calozități, aspectul particular al amigdalelor palatine, aspectul și culoarea pielii, limbii ori coloanei vertebrale, sau chiar aspectul general al mâinilor ori picioarelor, își au relevanță în homeopatie. Deși nu se încadrează în diagnostice propriu zise de boală, toate acestea definesc **TOTALITATEA SIMPTOMELOR**

ȘI SEMNELOR pacientului, îl precizează ca întreg și sunt de luat în seamă.

De aceea, profunzimea unei inspecții homeopatice serioase este una ce depășește cu mult aproximările unui diagnostic alopatic și chiar schema (inevitabil reduționistă) a repertoriului homeopatic. Ceea ce are într-adevăr importanță este sesizarea PARTICULARULUI SEMNIFICATIV.

În definiția homeopatică a unui semn sau simptom una din regulile de bază este cea care descrie un SIMPTOM HOMEOPATIC COMPLET, conform unei definiții date de Hering.

LOCALIZARE (și ASPECT)

SENZAȚII

MODALITĂȚI (de apariție, agravare sau ameliorare)

CONCOMITENȚE (prezența unor semne sau simptome simultane)

După cum se vede, este vorba de o gândire nu numai simptomatică cât mai ales **sindromatică**, ce încearcă

- să definească cu cea mai mare acuratețe toate **detațiile** observabile
- să stabilească coniecțiuni între aspecte disparate în ideea de a preciza **întregul**.
- să definească ceea ce este **cel mai propriu, cel mai caracteristic și particular** pacientului atât în general cât și în momentul bine definit al intrării sale în boală.

Este un demers ce merge de la particular la general, de la parte la întreg și apoi se reîntoarce la particular pentru a decela ceea ce este cel mai specific, în felul acesta respectând atât totalitatea cât și detaliul. În termeni filozofici respectând atât particularul cât și generalul.

I. COMPORTAMENT, ATITUDINI GENERALE

În repertoriile homeopatice – instrument de lucru zilnic al homeopatului – există un mare număr de simptome mentale ce pot fi observate în modul general de a se comporta al pacientului.

De exemplu „asprimea, impulsivitatea, graba“ ce răzbesc din felul de a vorbi

MIND - ABRUPT, rough ..... MINTALE – ABRUPT, aspru
MIND - ANSWERING – abruptly.....- răspunde abrupt
MIND - ANSWERING – hastily.....- răspunde în grabă
MIND - HURRY, haste.....- grabă, repezeală
MIND – IMPULSIVE.....- impulsiv
MIND - IRRITABILITY - questioned, when...iritabil când este întrebat
MIND – LACONIC.....- laconic
MIND – RASH.....- aspru
MIND – SNAPPISH.....- arțăgos
MIND - SPEECH – abrupt.....- vorbire abruptă
MIND – TACITURN.....- taciturn

De asemeni, prin observație se pot obține date în legătură cu starea mentală în timpul unor afecțiuni fizice. De exemplu, se poate observa anxietatea corelată febrei sau frisonului

MIND - ANXIETY - chill - after
MIND - ANXIETY - chill - before
MIND - ANXIETY - chill - during
MIND - ANXIETY - fever - as from
MIND - ANXIETY - fever - during
MIND - ANXIETY - fever - prodrome of; during

Sau dimpotrivă prostrația din timpul febrei

MIND - PROSTRATION of mind - fever - after, prolonged
MIND - PROSTRATION of mind - fever – during

Există însă și date ce nu pot fi numite propriu zis simptome ci mai degrabă trăsături temperamentale sau de caracter dar care pot deveni importante pentru caracterizarea generală a pacientului din punct de vedere homeopatic, atunci când se manifestă cu pregnanță. Este una din trăsăturile specifice acestei discipline, aceea că nu ia în seamă numai simptome ci că încearcă să definească TOTALITATEA pacientului, în integralitatea sa psihofiziologică.

În diagnosticul homeopatic, nu febra în sine contează prea mult ci **felul în care se comportă pacientul** în febră. E anxios sau toropit? E setos sau refuză băuturile? Vrea multe lichide sau le refuză?

O urmărire atentă va defini aceste amănunte ce devin simptome definitorii homeopatice.

Astfel găsim rubrici precum

- OBSTINAT, încăpățânat
- LOCVACE – vorbăreț
- GRĂBIT , repezit ...“timpul trece prea încet“
- TIMID , rușinos
- UȘOR DE OFENSAT
- IRITABIL
- NELINISTIT
- TRIST ș.a.m.d.

Aceste trăsături psihice sunt adeseori mai degrabă observabile, ele fac parte din „atmosfera generală“ pe care o degajă pacientul și își au semnificație în ceea ce homeopatia denumesc TIPOLOGIA pacientului ce încearcă să-i definească , deodată dar și dincolo de patologia lui manifestă, aspecte ce țin de constantele sale mentale și reacționale.

II. SEMIOLOGIA INSPECȚIEI PE SISTEME SI APARATE

Semiologia semnelor vizibile ori decelabile prin inspecție - ca și toată simptomatologia - în homeopatie, este imensă.

Orice aspect particular, orice semn fiziologic sau patologic, poate deveni la un moment dat semnificativ. O simplă enumerare a tuturor rubricilor de repertoriu – ce reflectă simptome homeopatice – ar ocupa pagini și pagini . Într-o abordare cât de cât sistematică, aceste semne homeopatice se pot grupa în:

1. SEMNE GENERALE – ce reflectă date generale – dar pregnante – ce țin de tipologia pacientului.
2. SEMNE PARTICULARE – ce descriu aspecte caracteristice “în cascadă” până la nivelul unor localizări, modalități sau senzații specifice.
3. SEMNE PATOLOGICE – aceleași ca și în alopatie cu diferența că în homeopatie amănuntele particulare (ce vin din conceptul de simptom homeopatic complet – Hering) ce țin de localizare, senzații, modalități de agravare sau ameliorare etc., sunt de primă importanță.

De exemplu, în homeopatie diagnosticul de acnee este doar un prim pas, ce ar putea fi tratat ca o GENERALITATE. Față de aceasta generalitate,

homeopatul trebuie să precizeze – într-o primă etapă - amănunte ce țin de localizare, condiții de apariție și concomitențe:

NOSE - NODOSITIES - surrounded by red swelling like acne rosacea

FACE - DISCOLORATION - black - spots - acne; from

FACE - ERUPTIONS - acne

FACE - ERUPTIONS - acne - punctata; acne

STOMACH - ULCERS - radiation treatment for acne; after

FEMALE GENITALIA/SEX - MENSES - scanty - acne, with

CHEST - ERUPTIONS - acne

CHEST - ERUPTIONS - pimples - acne

BACK - ERUPTIONS - acne

SKIN - ERUPTIONS – acne

Mai departe, presupunând că a ales ca simptom de referință ACNEE LA FAȚĂ, va trebui să definească într-un mod din ce în ce mai exact felul în care se prezintă aceasta la pacientul în cauză.

În fața lui, se deschid nu mai puțin de 35 de rubrici de repertoriu, în care se descriu

- **tipuri** (de ex acnea punctata ori acnea rozaceea , pe fond cianotic sau inflamator , cu cicatrici după sau nu, etc.)
- **localizări** (pe toată fața, numai pe obraz, numai pe frunte, pe sau sub nas etc.)
- **modalități de apariție** (la adolescență, după radioterapie, la alcoolici sau după tratamente cosmetice etc..)
- **asocieri cu condiții fiziologice** (menstruațiile cu toate caracteristicile lor sau pubertatea ori sarcina)
- **asocieri cu alte condiții patologice** (de ex . cu simptome reumatismale)
- **apariția lor la anumite tipologii** (la persoane corpulente “fleshy people” , la pubertate, la fete anemice etc.)

Fără aceste precizări semnul în cauză nu are o prea mare relevanță homeopatică. El este doar un semn general – ce poate fi luat în considerare ca atare – dar nu este definit homeopatic, nu este definit în particularitățile și detaliile sale. El nu descrie un pacient ci doar o noțiune abstractă, un diagnostic abstract , mult prea vag pentru necesara precizie și individualizare a homeopatiei.

Spre deosebire de alopatie, homeopatia nu tratează diagnostice teoretice ci oameni vii. De aceea precizarea cu maximum de acuratețe a semnelor și simptomelor este de o importanță covârșitoare , pentru că de aici vin și marile ei succese.

Iar precizarea formelor clinice, a particularităților, uneori nu vine din interogatoriu cât din observarea tuturor amănunțelor relevate printr-o atentă și minuțioasă observație și inspecție.